

“There is a crack in everything / That’s how the light gets in.”

Det er den ultimative fortælling i portrættet af Leonard Cohen i filmen *Bird On A Wire* fra 2010. Filmen er lavet over gamle optagelser fra hans Europaturné i 1972, der ikke var blevet vist før. Det er helt unikke optagelser, der fører seeren helt tæt på manden og musikeren.

Det er en film, man kan se, uanset hvem man er. Man behøver ikke nødvendigvis vide noget om Cohens musik eller jødiske baggrund. Men jeg har fulgt ham og set filmen ud fra min egen baggrund og ser den magi, Leonard Cohen tilføjer verden, som ville være tom uden ham. Det er vildt, hvad den kunstner har skabt.

Jeg har læst alt om Cohen og kan ikke få nok. Jeg voksede op med ham. I mit barndomshjem var der 100 jødiske krimier, 100 bøger om holocaust og så vinylplader med Cohen.

Det er en utrolig flot dokumentarfilm, som bekræfter, hvordan man som menneske kan bryde gennem umulige grænser. Grænser, han selv oplevede i kraft af det liv, han har haft, blandt andet med den svære kunstneriske fødsel i Canada, hvor ingen købte hans litteratur i begyndelsen – og han endte alligevel med at blive den mest berejste kunstner, der i dag er 81 år og stadig beundret af unge, som føler, han har et budskab til dem.

Han har i hvert fald et budskab til mig. Og det blev bekræftet, da jeg så filmen for cirka seks år siden og fik den med på den jødiske filmfestival i Danmark.

Det er et stærkt portræt, især episoden omkring hans koncert i Israel betyder meget for mig. Folk var i ekstase over hans besøg, og han måtte næsten opgive at spille på scenen, fordi folk gik helt amok og ville ham så meget. Han blev betragtet som en messiasfigur.

I filmen ser man ham sidde i et lokale bag scenen og slappe af med nogle cigaretter. Den ene kvinde efter den anden kommer ind efter ham. Han tiltrækker mennesker som en magnet. Filmen er et unikt værk, og det er selve figuren Cohen også. Han repræsenterer for mig en guide til jødisk identitet. En identitet, man kan søge hjælp til at definere inden for egne rækker eksempelvis i skrifter, argumenter og beskrivelser.

Cohen er min siddur (jødisk bønnebog, red.). Hans tekster, livsstil, selvransagelse og autenticitet. Det er ikke for at ophøje ham til noget overmenneskeligt, tværtimod bekræfter alt dette bare hans menneskelighed. Hans eget liv har til tider været blakket og skrøbeligt, men han har altid insistet. Det er en fascinerende fortælling om hans manager, der skred med alle pengene, hvorefter Cohen rejser sig igen og tager på turné sent i livet. Det er endnu en inspirerende genrejsning. Han besidder faktisk kraften og magten til at ødelægge, men misbruger ikke sine evner og sit artistiske projekt. Han burde være præsident for hele verden.

For mig er hans besked blandt andet, at man er født helt unik, og vi er alle sat på jorden for at skabe noget. Hans projekt beskrives blandt andet i teksten: “There is a crack in everything / That’s how the light gets in.” (Der er en revne i alting, det er sådan, lyset kommer ind).

Det fortæller, at alt er en velsignelse, den lille skævhed, det lille ar på kinden, en forkert udtalelse i en samtale. Det budskab er en stor hjælp for mig, fordi jeg selv er gået lidt skævt gennem tilværelsen og har oplevet, at andre har set sådan på mig. Jeg har flere gange måttet genrejse mig. Cohen hjælper mig med at huske på, at jeg ikke skal begrænse mig. Han er en åndelig guide, som giver mig et åndehul i livet.

Fortalt af Anne Esther Boukris til Benjamin Krasnik/ Kristlig Dagblad 11. marts 2016